

El barri que ens queda: un passeig per la memòria col·lectiva

Text i fotos > LAURA DUEÑAS GUERRA, fotògrafa

«I si em pregunten, de la meva ciutat els diré
que ja me n'han tret prou, massa,
del que molts coneguérem com a casa [...]»

Alguna cosa en mi es desfà cada cop que una persiana del Barri Vell s'abaixa per no tornar-se a alçar. Almenys no amb la mateixa forma.

Jo, com tants gironins, he crescut entre aquests carrers de pedra antiga. Hi he passat fred i calor; les arcades m'han fet d'aixopluc més d'una vegada; les places han presenciat retrobaments; les terrasses, confessions. I cada comerç on he entrat ha anat teixint, amb petits fils, una part de la meva història.

Encara recordo la il·lusió de comprar les primeres arracades, i va ser al Nyigui-Nyogui. Les tardes sense pressa embriagada per l'olor de llibre nou i el nervi de voler-ho llegir tot a la Llibreria Geli. O les impressions a correu a la copisteria de Ciutadans.

Però el Barri Vell canvia, es transforma. S'omple de mirades noves i, alhora, perd veus conegudes.

La vida de barri que enaltíem temps enrere —feta de negocis petits i grans històries— es fa cada vegada menys assequible. Les persianes que s'abaixen són silencis que s'acumulen, buits que pesen i es fan cada vegada més visibles. I, tanmateix, encara hi ha llocs que resisteixen. Que continuen sent llar per als gironins i gironines.

Aquest reportatge és un passeig per alguns espais que han estat l'escenari de records compartits i que, per sort, encara hi són. Una crida a viure'ls i a tenir-ne cura ara, abans no desapareguin. Perquè el comerç local no és només economia, sinó identitat, arrel i memòria col·lectiva. El que s'hi ven és important, però encara ho és més el que s'hi viu. I a cada taulell, a cada taula i en cada mirada atenta del botiguer hi ha un tros de la ciutat que som i que volem continuar sent.

«I així i amb tot el que ens han tret,
de la meva ciutat els diré
que les històries l'han fet massa bonica,
però de ben segur que ja ho sabran.»

>> Broc-Art, a la plaça del Vi, 12. L'art fet botiga, estimant l'artesanía des de 1911, el punt feble dels gironins més pictòrics i bufons.

>> L'Antiga, a la plaça del Vi, 8. L'encant intacte del temps en un local de tota la vida, amb la xocolata de tota la vida.

>> El Te dels Ciutadans, al carrer dels Ciutadans, 13. Un viatge assegurat per un munt d'aromes quan en Joan obre les capsas tot somrient.

>> La Moda, a la plaça del Vi, 13. El desig d'entrar-hi com les àvies i trobar-hi un botó diferent per a cada descosit.

>> Crêpdequè, al carrer de les Ballesteries, 49. Un racó bohemí per als transeünts i un remei per als que ens agafa la gana quan les nits s'allarguen.

>> *Cafè Le Bistrot, a la pujada de Sant Domènec. Una postal feta racó: des dels graons s'enveja qui és a taula, i a l'inrevés.*

>> Sweet Books, al carrer de les Ferreries Velles amb Minali. Històries que esperen unes mans noves al cor de la ciutat, una segona oportunitat per a qui vol continuar somiant.

>> Papers, al carrer de les Ballesteries, 31. Per als qui viuen entre còmics i contes. Tresors artesans, paper maixé i enquadernacions úniques; aquí tota fantasia troba el seu format.

>> La Carpa, al carrer de les Hortes, 11. La botiga on infants i adults es confonen, on entres «un moment» i acabes engolint pels seus encants tota la tarda.

>> La Terra, al carrer de les Ballesteries, 23. El finestral amb vistes a l'Onyar més icònic, on tots hem fet etern algun got envoltats dels rajols més remots.

>> Xurreria de la Cort Reial, al carrer de la Cort Reial, 9. La millor paperina per escalfar-te les mans a l'hivern, i els millors dolços per fer festa la resta de l'any.